

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 328

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 13 aprilie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 704 din 9 noiembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 697 alin. (1) din Codul de procedură civilă	2-4	175. — Decizie privind înlocuirea unui reprezentant al Guvernului din calitatea de membru al Consiliului de administrație al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă	9
Decizia nr. 708 din 9 noiembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 813—863 din Codul de procedură civilă	4-6	176. — Decizie pentru modificarea anexei la Decizia prim-ministrului nr. 427/2017 privind aprobarea criteriilor de selecție a membrilor Consiliului de coordonare care funcționează pe lângă Institutul Național de Administrație.....	10
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
207. — Hotărâre privind stabilirea zilei de 30 aprilie 2018 ca zi liberă	7	177. — Decizie privind numirea domnului Marius Sorin Bozgan în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Naționale pentru Cetățenie	10
208. — Hotărâre pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Consolidarea și modernizarea stadionului Giulești «Valentin Stănescu», realizat prin Compania Națională de Investiții „C.N.I.” — S.A.	7-8	178. — Decizie privind numirea domnului Vajda Zsombor în funcția de vicepreședinte, cu rang de secretar de stat, al Autorității Electorale Permanente	11
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI			
173. — Decizie privind acordarea calității de consilier onorific al prim-ministrului domnului Herman Berkovits	8	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
174. — Decizie privind desemnarea unor reprezentanți în Comisia Națională de fundamentare a Planului național de adoptare a monedei euro	9	Decizia nr. 26 din 23 noiembrie 2017 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	11-16
		★	
		9 Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 704**

din 9 noiembrie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 697 alin. (1)
din Codul de procedură civilă**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 697 alin. (1) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicoleta Daniela Dumitrache și Adrian-Ștefan-Mădălin Dumitrache în Dosarul nr. 102.415/299/2015 al Judecătoriei Sectorului 1 București și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 642D/2016.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorii excepției de neconstituționalitate, domnul avocat Adrian Luțu din Baroul București, cu delegație depusă la dosar, lipsind cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorilor excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia. Arată că, deși Curtea a mai analizat în precedent dispozițiile legale criticate, constatând constituționalitatea acestora, legea nu interzice invocarea unei noi excepții de neconstituționalitate având același obiect. Astfel, se susține, în esență, că spre deosebire de vechea reglementare procesual civilă, noul Cod de procedură civilă nu se mai raportează la atitudinea de pasivitate a creditorului, ci o condiționează de întocmirea și comunicarea de către executorul judecătoresc a unei adrese către acesta, perimarea intervenind în cazul în care creditorul nu răspunde solicitării executorului judecătoresc. Mai arată că această condiționare nu se regăsește la instituția perimării cererilor adresate instanțelor judecătorești, ci numai în cadrul procedurii executării silită.

4. Se mai susține că instituția perimării reprezintă o sancțiune cu privire la atitudinea creditorului, însă perimarea nu intervine în lipsa acțiunii executorului judecătoresc. Este adevărat că debitorul are obligația de plată a datoriei, însă legea îi pune la îndemână instituția perimării, care, dacă este invocată și admisă, este eliberatorie și reprezintă un mijloc de apărare. Prin posibilitatea prelungirii la nesfârșit a executării silită se încalcă și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin nerespectarea termenului rezonabil în care trebuie soluționată o cauză, neputându-se justifica teoria obligației de plată, întrucât există dreptul invocării perimării, dacă ea există.

5. Prin urmare, apreciază că, potrivit noului Cod de procedură civilă, instituția perimării va opera doar în mod excepțional, cu atât mai mult cu cât executorul judecătoresc acționează ca un mandatar al creditorului, iar executarea silită pornește la cererea acestuia.

6. Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că dispozițiile legale criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate, Curtea, prin Decizia nr. 416 din 16 iunie 2016, reținând faptul că acestea dau expresie rolului activ al executorului judecătoresc, iar intervenirea perimării executării silită este circumstanțiată la atitudinea creditorului care, neîndeplinindu-și obligațiile solicitate în scris de executorul judecătoresc, lasă executarea în nelucrare timp de 6 luni. Curtea a mai statuat că ceea ce primează este executarea obligației, și nu stingerea acesteia prin perimare.

7. Nu poate fi reținută nici invocarea pretensei inegalități de tratament față de debitorii a căror executare a pornit sub vechea procedură, întrucât aceasta este rezultatul unor regimuri juridice diferite aplicabile în virtutea principiului *tempus regit actum*.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 8 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 102.415/299/2015, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 697 alin. (1) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Nicoleta Daniela Dumitrache și Adrian-Ștefan-Mădălin Dumitrache într-o cauză privind soluționarea unei contestații la executare prin care s-a solicitat constatarea perimării executării silită.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, se susține, în esență, că, potrivit dispozițiilor legale criticate, perimarea operează doar atunci când executorul judecătoresc solicită creditorului să facă un act necesar executării, iar creditorul nu se conformează, situație în care executarea silită se poate prelungi până la nesfârșit. Or, în acest fel se încalcă egalitatea în drepturi, în primul rând, prin lăsarea la latitudinea creditorului și a executorului judecătoresc, care, în realitate, acționează ca un mandatar al creditorului, a dreptului de a face sau nu acte de executare silită, fără să intervină nicio sancțiune, și, în al doilea rând, prin faptul că se stabilește un privilegiu în favoarea creditorului în raport cu debitorul. Se mai arată că există un tratament distinct și între debitorii față de care s-a început executarea silită pe vechea reglementare procesual civilă și debitorii față de care a început executarea potrivit noului Cod de procedură civilă.

10. **Judecătoria Sectorului 1 București** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

12. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorilor excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 697 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care are următorul cuprins: „*În cazul în care creditorul, din culpa sa, a lăsat să treacă 6 luni fără să îndeplinească un act sau demers necesar executării silite, ce i-a fost solicitat, în scris, de către executorul judecătoresc, executarea se perimă de drept.*”

16. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 124 privind înfăptuirea justiției. De asemenea, se invocă dispozițiile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 14 pct. 1 referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 26 referitor la egalitatea în drepturi din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și art. 10 privind dreptul la un proces echitabil din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că a mai analizat dispozițiile legale criticate din perspectiva unor critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 416 din 16 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 din 2 noiembrie 2016, Curtea a reținut că dispoziția legală criticată reglementează perimarea executării silite în cazul în care se reține culpa creditorului care, deși i s-a solicitat în scris de către executorul judecătoresc, a lăsat să treacă un termen de 6 luni fără să îndeplinească actul sau demersul necesar executării silite solicitat de executor. Termenul în care operează perimarea este tot de 6 luni, la fel ca în reglementarea cuprinsă în art. 389 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, însă, potrivit art. 697 alin. (1) din Codul de procedură civilă, acesta nu mai curge de la data ultimului act de executare efectuat, ci de la data la care executorul a comunicat în scris creditorului solicitarea îndeplinirii unui act sau a efectuării unui demers necesar executării silite. Vechea lege procesual civilă nu prevedea cerința ca actul sau demersul să fie solicitat în scris de către executorul judecătoresc.

18. Curtea a mai statuat că reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul atribuțiilor sale conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, rațiunea avută în vedere la edictarea normei criticate fiind aceea de a-l determina pe creditor să depună toate diligențele necesare pentru valorificarea drepturilor dobândite prin titlul executoriu obținut. Stabilirea noilor condiții în care intervine perimarea executării silite este în concordanță cu obligația pozitivă a statului, ce rezultă din dispozițiile art. 626 din Codul de procedură civilă, de a asigura în mod prompt și efectiv executarea hotărârilor judecătorești și a altor titluri executorii, dar și cu rolul activ al executorului judecătoresc în cadrul executării silite consacrat în mod expres prin art. 627 din Codul de procedură civilă. Executorii judecătorești sunt investiți cu îndeplinirea unui serviciu de interes public, iar activitatea acestora se desfășoară în condițiile legii, cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale părților și ale altor persoane interesate, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine

etnică, de limbă, de religie, de sex, de apartenență politică, de avere sau de origine socială. În exercitarea rolului său activ, executorul judecătoresc folosește toate mijloacele prevăzute de lege în vederea realizării integrale și cu celeritate a obligației prevăzute în titlul executoriu.

19. Curtea a mai reținut că debitorul trebuie să execute de bunăvoie obligația sa stabilită prin hotărârea unei instanțe sau printr-un alt titlu executoriu, potrivit art. 622 din Codul de procedură civilă. În caz contrar, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită. În situația declanșării procedurii, debitorul, de regulă, nu are un interes în finalizarea executării silite în contra sa, singura parte interesată în executare fiind creditorul.

20. Așadar, Curtea a reținut că, prin reglementarea legală criticată, intervenția perimării executării silite este circumstanțiată la atitudinea creditorului, care, prin neîndeplinirea obligațiilor solicitate în scris de către executorul judecătoresc, lasă executarea silită în nelucrare timp de șase luni. Termenul de perimare începe să curgă din momentul formulării solicitării de către executorul judecătoresc.

21. În ceea ce privește susținerea potrivit căreia legiuitorul a lăsat la aprecierea executorului judecătoresc prerogativa de a determina incidența instituției perimării și a efectelor acesteia, în cadrul executărilor silite pe care le efectuează, Curtea a constatat că dispoziția legală criticată dă expresie rolului activ al executorului judecătoresc. Dacă executorul judecătoresc are obligația de a stăruii prin toate mijloacele prevăzute de lege pentru realizarea interesului creditorului, în egală măsură și părțile din această procedură trebuie să își îndeplinească obligațiile prevăzute de lege. În privința creditorului, Curtea a reținut că, potrivit art. 647 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă, acesta are obligația să acorde executorului judecătoresc, la cererea acestuia, sprijin efectiv pentru aducerea la îndeplinire, în bune condiții, a executării silite, punându-i la dispoziție și mijloacele necesare în acest scop, iar în privința debitorului, acesta trebuie să se conformeze titlului executoriu. În concluzie, perimarea operează ca o sancțiune pentru inactivitatea sau neglijența creditorului care a fost încunostințat, în scris, de obligațiile sale de către executorul judecătoresc.

22. De altfel, odată ce a fost legal sesizat, executorul judecătoresc trebuie să îndeplinească actele de executare în ordinea și la termenele stabilite de lege. În acest sens, Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 20 octombrie 2011, prevede, la art. 56, că executorul judecătoresc trebuie să își motiveze refuzul de a îndeplini atribuțiile prevăzute de lege, dacă părțile stăruie în îndeplinirea acestora. În cazul refuzului nejustificat, partea interesată poate formula plângere la judecătoria în a cărei rază teritorială își are sediul biroul executorului judecătoresc, care se va judeca cu citarea părților. Executorul judecătoresc va fi obligat să se conformeze hotărârii judecătorești rămase definitivă. Legea nr. 188/2000 mai prevede că întârzierea sistematică și neglijența în efectuarea lucrărilor atrage răspunderea disciplinară a executorului judecătoresc.

23. Așadar, partea interesată în executarea obligației este creditorul, debitorul fiind interesat, mai degrabă, în stingerea procedurii de executare prin intervenția perimării. Deci, ceea ce primează este executarea obligației, și nu intervenirea perimării executării silite, dat fiind faptul că procesul civil a fost finalizat, iar creditorul a apelat la procedura executării silite pentru recuperarea creanței sale. Măsura legislativă criticată vine în susținerea realizării obligației de executare, reprezentând, totodată, o sancțiune a creditorului pentru lipsa de diligență, dar și o măsură de constrângere a debitorului care nu și-a executat de bunăvoie obligația. Așadar, condiționarea intervenirii perimării executării silite limitează libertatea de acțiune a debitorului. Creditorul are deschisă posibilitatea realizării efective a obligațiilor care incumbă în sarcina debitorului, realizându-și creanța în dauna voinței acestuia, însă cu respectarea obligațiilor legale.

24. Referitor la invocarea pretensei încălcări a principiului egalității în drepturi și a dreptului la un proces echitabil, Curtea a reținut că reglementarea legală criticată se aplică în mod egal pentru toate părțile care au aceeași poziție procesuală, în realizarea aceluiași categorii de drepturi, astfel încât nu poate reține încălcarea art. 16 și art. 21 alin. (3) din Constituție, în componenta sa referitoare la egalitatea de arme.

25. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții, considerentele și dispozitivul

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicoleta Daniela Dumitrache și Adrian-Ștefan Mădălin Dumitrache în Dosarul nr. 102.415/299/2015 al Judecătoriei Sectorului 1 București și constată că dispozițiile art. 697 alin. (1) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 1 București și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 noiembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 708

din 9 noiembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 813—863 din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 813 și următoarele din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Vasile Bortîș în Dosarul nr. 213/238/2016/a1 al Judecătoriei Gurahonț și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 788D/2016.

2. La apelul nominal răspunde personal autorul excepției de neconstituționalitate și asistat de doamna avocat Amalia Dragoș din Baroul Arad, cu delegație depusă la dosar, lipsind cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

26. Totodată, Curtea reține că normele legale criticate nu afectează garanțiile specifice de care instanțele judecătorești se bucură în temeiul textului constituțional al art. 124 care reglementează cu privire la caracterul unic, imparțial și egal al justiției și reprezintă obligația judecătorilor de a asigura un tratament juridic nediscriminatoriu tuturor participanților la procedurile judiciare.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia. Supune atenției Curții Constituționale aspecte legate de fondul cauzei în care, considerând că se află în fața unei confiscări speciale, întrucât terenurile dobândite în mod licit fac obiectul executării silită imobiliare, a apreciat că se impune ridicarea prezentei excepții de neconstituționalitate. În continuare arată, în esență, că executarea silită imobiliară, astfel cum este reglementată de art. 813 și următoarele din Codul de procedură civilă, încalcă atât dispozițiile art. 1 privind protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cât și art. 44 alin. (8) din Constituție care prevede că averea dobândită licit nu poate fi confiscată.

4. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că, în cauză, nu sunt incidente dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (8), având în vedere că potrivit jurisprudenței Curții, respectiv Decizia nr. 453 din 16 aprilie 2008, acestea devin aplicabile doar în cazul săvârșirii unei infracțiuni sau contravenții. În continuare, arată

că dispozițiile legale criticate reglementează obiectul urmăririi imobiliare, ca formă a executării silită, iar Codul de procedură civilă a venit cu modificări importante în sensul protejării dreptului de proprietate, printre care instituirea pragului de 10.000 lei sub care nu pot fi urmărite bunurile imobile decât în măsura în care debitorul nu are alte bunuri mobile urmăribile sau acestea nu pot fi valorificate.

5. În replică, având cuvântul, autorul excepției de neconstituționalitate prezintă aspecte de fapt cu privire la situația sa personală, precum și cu privire la modul de dobândire a terenurilor. De asemenea, își manifestă nemulțumirea față de modul de judecare a cauzei sale, având în vedere că documentele pe care le deține nu sunt luate în considerare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 4 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 213/238/2016/a1, **Judecătoria Gurahonț a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 813 și următoarele din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Vasile Bortiş într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate instituie o procedură în care bunurile imobile dobândite licit pot fi vândute forțat, fără ca proprietarul de bună-credință să poată face ceva. Or, această procedură, deși reglementată cu scopul de a veni în sprijinul creditorilor pentru recuperarea unor creanțe, încalcă dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (8).

8. **Judecătoria Gurahonț** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Acestea nu se referă la confiscarea imobilelor, ci la executarea lor silită ca urmare a neîndeplinirii de bună voie a obligațiilor stabilite prin hotărârea instanței sau prin alt titlu executoriu de către proprietarii imobilelor.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului și ale autorului excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl reprezintă dispozițiile art. 813 și următoarele din Codul de procedură civilă. Curtea

reține ca obiect al excepției dispozițiile art. 813—863 cuprinse în cap. II — *Urmărirea imobiliară* din titlul II — *Urmărirea silită asupra bunurilor debitorului* al cărții a V-a — *Despre executare silită* din Codul de procedură civilă.

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 44 alin. (8) potrivit căruia „*Avea dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă*”. Din motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că, în susținerea acesteia, a fost invocat și art. 44 alin. (2) privind garantarea dreptului de proprietate privată, astfel cum acesta se interpretează, potrivit art. 20 din Constituție, și prin prisma exigențelor dispozițiilor art. 1 privind protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate statuează cu privire la bunurile imobile ce pot fi urmărite în procedura urmăririi silită. La această procedură se recurge în situația în care debitorul obligației de plată nu își execută de bunăvoie prestația la care este obligat printr-o hotărâre a instanței sau printr-un alt titlu executoriu. Prin executarea silită a unei obligații de plată rezultate dintr-un titlu executoriu emis conform legii se asigură realizarea drepturilor legale ale creditorului, această procedură fiind în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 44 referitoare la garantarea dreptului de proprietate privată, dându-le expresie într-o manieră specifică, dar indubitabilă. Astfel, prin dispozițiile legale criticate se permite executarea silită și, implicit, lipsirea de proprietate în cazurile prevăzute de lege.

17. Legiuitorul este în drept să stabilească conținutul și limitele dreptului de proprietate. De principiu, aceste limite au în vedere obiectul dreptului de proprietate și atributele acestuia și se instituie în vederea apărării intereselor sociale și economice generale sau pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale altor persoane, esențial fiind ca prin aceasta să nu fie anihilat complet dreptul de proprietate. În acest sens, legiuitorul trebuie să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principală conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 694 din 20 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 22 decembrie 2015, paragraful 30).

18. În prezenta cauză, autorul excepției de neconstituționalitate susține că procedura instituită prin normele legale criticate permite deposedarea de bunurile imobile dobândite licit, prin executare silită imobiliară, fiind astfel încălcate dispozițiile art. 44 alin. (8) din Constituție. Referitor la această critică, Curtea observă că, potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (8) teza întâi din Constituție, „*Avea dobândită licit nu poate fi confiscată*”, ceea ce presupune, *per a contrario*, că poate fi confiscată averea dobândită în mod ilicit. Însă măsura confiscării unor bunuri constituie o excepție de la principiul constituțional consfințit de art. 44 alin. (8) din Constituție, fiind reglementată constituțional doar în cazul săvârșirii unor infracțiuni sau contravenții, adică în situații constatate, în condițiile legii, ca reprezentând fapte cu un anumit grad de pericol social (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 453 din 16 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 374 din 16 mai 2008). Prin urmare, Curtea reține

că dispozițiile art. 44 alin. (8) din Constituție nu sunt aplicabile în cauză, valorificarea bunurilor imobile prin executare silită nu pune în discuție caracterul de bun dobândit licit de către debitor și nici nu se referă la confiscarea imobilelor, ci este consecința neîndeplinirii de bunăvoie a unei obligații stabilite într-un titlu executoriu. Astfel, creditorul care are o creanță stabilită printr-un titlu executoriu asupra debitorului încearcă să o valorifice din suma obținută în urma vânzării bunurilor imobile ale debitorului, fără a se aduce în discuție aspecte ce țin de prezumția de liceitate a dobândirii bunurilor imobile.

19. În continuare, Curtea apreciază că dispozițiile criticate nu contravin exigențelor prevederilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât reglementează mijloace procesuale puse la îndemâna creditorului pentru apărarea și valorificarea dreptului său de proprietate privată prin punerea în executare a unui titlu executoriu încuviințat de instanță. De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut în hotărârile din 4 septembrie 2002 și 3 aprilie 2012, pronunțate în *Cauza Burdov împotriva Rusiei*, paragraful 40, respectiv *Cauza Kotov împotriva Rusiei*, paragraful 90, că imposibilitatea ca un reclamant să obțină executarea unei hotărâri judecătorești pronunțate în favoarea sa constituie o ingerință în dreptul la exercitarea pașnică a posesiunilor, astfel cum este prevăzut în prima teză a primului paragraf al articolului 1 din Primul Protocol adițional la Convenție. Obligațiile pozitive pe care le impune acest articol în cauzele care implică litigii între persoanele fizice sau societăți solicită statelor să se asigure că procedurile prevăzute în legislație pentru executarea hotărârilor judecătorești și pentru procedurile de faliment sunt respectate. De asemenea, instanța de la Strasbourg a mai statuat în Hotărârea din 3 februarie 2005 pronunțată în *Cauza Fociac împotriva României*, paragraful 70, că, în cazul în care debitorul este o persoană privată, statul trebuie să acționeze cu sârguință pentru a asista un creditor în executarea unei hotărâri judecătorești.

20. Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile legale criticate reglementează cadrul normativ al urmăririi silite imobiliare în vederea asigurării punerii în executare, în condiții corespunzătoare, a titlurilor executorii, care, potrivit art. 632 din Codul de procedură civilă, sunt hotărârile executorii prevăzute la

art. 633 din același cod, hotărârile cu executare provizorie, hotărârile definitive, precum și orice alte hotărâri sau înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare. Mai mult, procedura criticată are ca finalitate asigurarea condițiilor optime pentru executarea hotărârilor judecătorești, precum în cauză, unde titlul executoriu este reprezentat de o hotărâre judecătorească. Prin urmare, scopul urmărit de legiuitor este unul legitim.

21. Curtea reține că normele criticate se constituie într-o măsură adecvată și necesară pentru îndeplinirea scopului legitim urmărit, fiind, pe de o parte, apte, în mod obiectiv, să ducă la îndeplinirea acestuia, iar, pe de altă parte, având în vedere ansamblul de instrumente puse la îndemâna creditorului pentru valorificarea titlului său executoriu, stabilesc o procedură eficientă și indispensabilă, din punct de vedere normativ, pentru executarea titlului executoriu.

22. De asemenea, Curtea observă că dispozițiile legale criticate respectă justul echilibru ce trebuie să caracterizeze interesele concurente ale debitorului și creditorului. Urmărirea silită imobiliară se dispune după încuviințarea executării silite de către instanță cu privire la un titlu executoriu și asigură valorificarea drepturilor de creanță după încuviințarea urmăririi silite imobiliare de către executorul judecătoresc, astfel încât Curtea constată că există un ansamblu întreg de proceduri ce trebuie parcurse pentru a se ajunge la urmărirea silită imobiliară; mai mult, textele criticate asigură protejarea debitorului prin instituirea pragului de 10.000 lei sub care nu pot fi urmărite bunurile imobile [art. 813 alin. (5) din Codul de procedură civilă]. Toate aceste aspecte garantează debitorului că urmărirea silită imobiliară nu va fi dispusă în orice condiții, astfel încât nu va fi supus unei proceduri arbitrare sau abuzive. Pe de altă parte, textele legale criticate, aplicabile în procedura executării silite, dau substanță interesului creditorului pentru executarea titlului executoriu și satisfacerea creanței sale, în condițiile anterior prescrise, întrucât ceea ce primează este executarea obligației. Ca atare, Curtea reține că textele criticate respectă justul raport de proporționalitate între interesele concurente ale debitorului și cele ale creditorului.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vasile Bortîș în Dosarul nr. 213/238/2016/a1 al Judecătoriei Gurahonț și constată că dispozițiile art. 813—863 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Gurahonț și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 noiembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Andreea Costin

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind stabilirea zilei de 30 aprilie 2018 ca zi liberă

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Pentru salariații din sectorul bugetar, ziua de 30 aprilie 2018 se stabilește ca zi liberă.

(2) Pentru recuperarea zilei de muncă stabilite ca zi liberă potrivit alin. (1), instituțiile publice își vor desfășura activitatea în regim de program normal în ziua de 5 mai 2018 sau vor prelungi corespunzător timpul de lucru, până la data de 11 mai 2018, potrivit planificărilor stabilite.

(3) Pentru munca prestată potrivit alin. (2) nu se acordă timp liber corespunzător.

Art. 2. — Prevederile art. 1 nu se aplică în locurile de muncă în care activitatea nu poate fi întreruptă din cauza caracterului procesului de producție sau specificului activității.

Art. 3. — Prevederile art. 1 nu se aplică magistraților și celorlalte categorii de personal din cadrul instanțelor judecătorești implicate în soluționarea proceselor cu termen în data de 30 aprilie 2018 și nici participanților în aceste procese.

Art. 4. — (1) Operațiunile de încasări prin virament transmise prin sistemul electronic de plăți unităților Trezoreriei Statului în

data de 27 aprilie 2018 se înregistrează în contabilitatea acestor unități cu aceeași dată.

(2) Operațiunile de încasări prin virament în relația cu instituțiile de credit aferente datei de 30 aprilie 2018 se înregistrează în contabilitatea structurilor cu atribuții în domeniul decontării din centrala Ministerului Finanțelor Publice în data de 30 aprilie 2018, iar în contabilitatea unităților teritoriale ale Trezoreriei Statului în următoarea zi lucrătoare.

(3) Eventualele returnuri la încasare aferente operațiunilor înregistrate potrivit alin. (1) se întocmesc de unitățile Trezoreriei Statului cu data de 30 aprilie 2018.

(4) În ziua de 30 aprilie 2018, prin centrala Ministerului Finanțelor Publice se efectuează operațiuni de încasări și plăți, operațiuni de plăți privind serviciul datoriei publice, precum și eventualele operațiuni de debitare dispuse de Comisia Europeană din contul de Resurse Proprii în lei deschis la Trezoreria Statului.

(5) Prin ordin al ministrului finanțelor publice poate fi stabilită și desfășurarea altor operațiuni prin Trezoreria Statului.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Ministrul muncii și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 12 aprilie 2018.
Nr. 207.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Consolidarea și modernizarea stadionului Giulești «Valentin Stănescu»”, realizat prin Compania Națională de Investiții „C.N.I.” — S.A.

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 42 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Consolidarea și modernizarea stadionului Giulești «Valentin Stănescu»”, situat în municipiul București, calea Giulești nr. 18, sectorul 6, realizat prin Compania Națională de Investiții „C.N.I.” — S.A., prevăzuți în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se face de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice și bugetul Clubului Sportiv Rapid București, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație, precum și din alte surse de finanțare legal constituite, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Paul Stănescu
Ministrul transporturilor,
Lucian Șova
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 12 aprilie 2018.
Nr. 208.

**CARACTERISTICILE PRINCIPALE ȘI INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții
„Consolidarea și modernizarea stadionului Giulești «Valentin Stănescu»”**

Titular: Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice
Beneficiar: Compania Națională de Investiții „CNI”— SA, pe perioada realizării investiției;
 Ministerul Transporturilor (M.T.) prin Clubul Sportiv Rapid București, după realizarea investiției
Amplasament: calea Giulești nr. 18, sectorul 6, București

Indicatorii tehnico-economici:

Valoarea totală a investiției, inclusiv TVA (prețuri la data de 12.03.2018, 1 euro = 4,6616 lei),	mii lei	121.131
din care C+M	mii lei	92.279
Valoare totală finanțată prin „CNI”— S.A.	mii lei	120.086
Din care C+M	mii lei	91.279
Valoarea finanțată prin M.T.	mii lei	1.045
Din care C+M	mii lei	1.000
Eșalonarea investiției:		
	Anul I	<u>INV</u> <u>mii lei</u> <u>49.000</u>
		C+M mii lei 37.000
	Anul II	<u>INV</u> <u>mii lei</u> <u>72.131</u>
		C+M mii lei 55.279

Capacități:

- Capacitate totală spectatori nr. 14.000
- Suprafață desfășurată mp 40.491
- Durata de realizare a investiției: luni 21

Factori de risc

Obiectivul de investiții se va proteja antiseismic conform Normativului P100-1/2013, cu modificările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se face de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice și bugetul Clubului Sportiv Rapid București, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație, precum și din alte surse de finanțare legal constituite, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

privind acordarea calității de consilier onorific al prim-ministrului domnului Herman Berkovits

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — Se acordă calitatea de consilier onorific al prim-ministrului domnului Herman Berkovits.

Art. 2. — Activitatea domnului Herman Berkovits este neremunerată.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea Lambru

București, 13 aprilie 2018.
Nr. 173.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind desemnarea unor reprezentanți în Comisia Națională de fundamentare a Planului național de adoptare a monedei euro**

Având în vedere cererea Comisiei Naționale de Prognoză, formulată prin Adresa nr. 422 din data de 10 aprilie 2018, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/1.943 din data de 11 aprilie 2018,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 2 alin. (2) lit. a) și j) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2018 privind înființarea, organizarea și funcționarea Comisiei Naționale de fundamentare a Planului național de adoptare a monedei euro,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii se desemnează următorii reprezentanți în Comisia Națională de fundamentare a Planului național de adoptare a monedei euro, după cum urmează:

1. academician Aurel Iancu, membru al Consiliului de Programare Economică;

2. doctor Leonard Cazan, membru al Consiliului de Programare Economică;

3. profesor universitar doctor Aura Socol, expert independent — Academia de Studii Economice din București;

4. profesor universitar doctor Dan Armeanu, expert independent — Academia de Studii Economice din București;

5. profesor universitar doctor Gabriela Drăgan, expert independent — Academia de Studii Economice din București, director general al Institutului European din România;

6. Laurian Lungu, expert independent — managing partner, Macroanalitica;

7. profesor universitar doctor Luminița Chivu, expert independent — director general al Institutului Național de Cercetări Economice;

8. profesor universitar doctor Nicolae Istudor, rector al Academiei de Studii Economice din București;

9. profesor universitar doctor Mihaela Onofrei, rector al Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași;

10. profesor universitar doctor Marilen Gabriel Pirtea, rector al Universității de Vest din Timișoara;

11. profesor universitar doctor Daniel Dăianu, expert independent — membru al Academiei Române.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ Contrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea Lambru București, 13 aprilie 2018.
Nr. 174.**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind înlocuirea unui reprezentant al Guvernului din calitatea de membru al Consiliului de administrație al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă**

Având în vedere Adresa Ministerului Muncii și Justiției Sociale nr. 2.697/DM din 18 ianuarie 2018, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/324 din 19 ianuarie 2018, prin care se propune numirea unui reprezentant al Guvernului în calitatea de membru al Consiliului de administrație al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, completată prin Adresa nr. 413/LOV din 9 februarie 2018 și Adresa nr. 2.967/LOV din 13 martie 2018,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 12 alin. (1) lit. a) și al art. 14 alin. (2) din Legea nr. 202/2006 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Dan Alexandru Groza, consilier al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, se numește în calitatea de membru al

Consiliului de administrație al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, reprezentant al Guvernului, în locul domnului Liviu Narcis Pîrvu, pentru durata rămasă a mandatului.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ Contrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea Lambru București, 13 aprilie 2018.
Nr. 175.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru modificarea anexei la Decizia prim-ministrului nr. 427/2017 privind aprobarea criteriilor de selecție a membrilor Consiliului de coordonare care funcționează pe lângă Institutul Național de Administrație**

Având în vedere Adresa nr. 36.080/MDRAP/2018, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/5.843/A.I.L. din 29.03.2018,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Anexa „Criteriile de selecție a membrilor Consiliului de coordonare care funcționează pe lângă Institutul Național de Administrație” la Decizia prim-ministrului nr. 427/2017 privind aprobarea criteriilor de selecție a membrilor Consiliului de coordonare care funcționează pe lângă Institutul Național de Administrație, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 23 mai 2017, se modifică după cum urmează:

1. La secțiunea I punctul 2, litera a) va avea următorul cuprins:

„a) curriculum vitae semnat, în format Europass, al persoanei nominalizate din care să rezulte experiența în formare profesională sau în managementul funcției publice;”.

2. La secțiunea a II-a litera B punctul 1, litera a) va avea următorul cuprins:

„a) curriculum vitae semnat, în format Europass, al persoanei nominalizate din care să rezulte experiența în formare profesională sau în managementul funcției publice;”.

3. La secțiunea a II-a litera B punctul 4, literele a) și b) vor avea următorul cuprins:

„a) experiență în domeniul formării profesionale sau managementul funcției publice (sub 3 ani — 0 puncte, între 3 ani și 4 ani — 1 punct, între 5 ani și 6 ani — 2 puncte, între 7 ani și 8 ani — 3 puncte, între 9 ani și 10 ani — 4 puncte, peste 10 ani — 5 puncte);

b) expertiză în domeniul formării profesionale sau managementul funcției publice, dovedită prin articole, cărți publicate, cursuri derulate în calitate de formator/lector/profesor (1 articol sau 1 curs — 1 punct, 3 articole sau 2 cursuri — 2 puncte, 4 articole sau 1 carte sau 3 cursuri — 3 puncte, 5 articole sau 2 cărți sau 4 cursuri — 4 puncte, peste 6 articole sau 3 cărți sau 5 cursuri — 5 puncte).”

4. La secțiunea a II-a litera B, punctul 6 va avea următorul cuprins:

„6. În cazul în care două sau mai multe candidaturi obțin același punctaj va fi selectată candidatura care a obținut punctajul cel mai mare la criteriul «experiență în domeniul formării profesionale sau managementul funcției publice».”

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea Lambru

București, 13 aprilie 2018.
Nr. 176.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Marius Sorin Bozgan în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Naționale pentru Cetățenie**

Având în vedere Adresa Ministerului Justiției nr. 32.435 din 11 aprilie 2018, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/2.243 din 13 aprilie 2018,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 5/2010 pentru înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Cetățenie, aprobată cu modificări prin Legea nr. 112/2010, cu modificările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Marius Sorin Bozgan se numește în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Naționale pentru Cetățenie pentru un mandat cu durata de 4 ani.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea Lambru

București, 13 aprilie 2018.
Nr. 177.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind numirea domnului Vajda Zsombor în funcția
de vicepreședinte, cu rang de secretar de stat,
al Autorității Electorale Permanente**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 101 alin. (3) și (5) din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Vajda Zsombor se numește în funcția de vicepreședinte, cu rang de secretar de stat, al Autorității Electorale Permanente pentru un mandat de 8 ani.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea Lambru

București, 13 aprilie 2018.
Nr. 178.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 26

din 23 noiembrie 2017

Dosar nr. 1.998/1/2017

Mirela Sorina Popescu — președintele Secției penale a
Înaltei Curți de Casație și Justiție —
președintele completului

Dan Andrei Enescu — judecător la Secția penală

Francisca Maria Vasile — judecător la Secția penală

Ioana Bogdan — judecător la Secția penală

Rodica Cosma — judecător la Secția penală

Rodica Aida Popa — judecător la Secția penală

Leontina Șerban — judecător la Secția penală

Lucia Tatiana Rog — judecător la Secția penală

Aurel Gheorghe Ilie — judecător la Secția penală

s-a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma «îndeplinește în mod defectuos» din cuprinsul acestora se înțelege «îndeplinește prin încălcarea legii», fiind dezincriminată fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îndeplinește prin încălcarea unui act normativ care nu are putere de lege, în situația în care acest lucru este constatat printr-o hotărâre penală definitivă», respectiv „dacă, în conținutul sintagmei «lege de dezincriminare» sunt avute în vedere și situațiile în care legiuitorul nu a intervenit în cazul declarării neconstituționale a dispozițiilor unei prescripții normative, cum este cazul în speță al art. 246 din Codul penal din 1969, respectiv art. 297 din Codul penal cu referire la art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare (denumită, în continuare, *Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare*).»

Pe rol se află pronunțarea în cauza având ca obiect sesizările formulate de Curtea de Apel București — Secția I penală, prin Încheierea din 23 iunie 2017, în Dosarul nr. 219/98/2017 și de Tribunalul Brașov — Secția penală, prin Încheierea din 20 iunie 2017, în Dosarul nr. 4.313/197/2017, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor probleme de drept: „în interpretarea art. 4 din Codul penal, dacă intră sub incidența Deciziei Curții Constituționale nr. 405 din 15.06.2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016 [prin care

Dezbaterile au avut loc în ședința din data de 12 octombrie 2017, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când Înalta Curte, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat succesiv

pronunțarea la datele de 17 octombrie 2017, 25 octombrie 2017, 14 noiembrie 2017 și pentru astăzi, 23 noiembrie 2017, când, în aceeași compunere, a decis următoarele:

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunilor de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularii și obiectul sesizării

a) Curtea de Apel București — Secția I penală, prin Încheierea din 23 iunie 2017, dată în Dosarul nr. 219/98/2017, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „în interpretarea art. 4 din Codul penal, dacă intră sub incidența Deciziei Curții Constituționale nr. 405 din 15.06.2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016 [prin care s-a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma «îndeplinește în mod defectuos» din cuprinsul acestora se înțelege «îndeplinește prin încălcarea legii»], fiind dezincriminată fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îndeplinește prin încălcarea unui act normativ care nu are putere de lege, în situația în care acest lucru este constatat printr-o hotărâre penală definitivă”.

b) Prin Încheierea din 20 iunie 2017, Tribunalul Brașov — Secția penală a dispus, în Dosarul nr. 4.313/197/2017, sesizarea Înaltei Curți, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, solicitând dezlegarea cu valoare de principiu a următoarei probleme de drept: „dacă, în conținutul sintagmei «lege de dezincriminare» sunt avute în vedere și situațiile în care legiuitorul nu a intervenit în cazul declarării neconstituționale a dispozițiilor unei prescripții normative, cum este cazul în speță al art. 246 din Codul penal din 1969, respectiv art. 297 din Codul penal cu referire la art. 132 din Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare.”

II. Punctul de vedere al instanțelor care au formulat sesizările

1. Cu privire la admisibilitatea sesizărilor Înaltei Curți de Casație și Justiție

a) Curtea de Apel București — Secția I penală a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, întrucât a fost investită, în ultimul grad de jurisdicție, cu soluționarea Dosarului nr. 219/98/2017 privind contestația formulată împotriva hotărârii de respingere ca nefondată a contestației la executare întemeiată pe dispozițiile art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală și soluționarea cauzei depinde de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul întrebării prealabile, în condițiile în care contestatoarea a fost condamnată definitiv, la data de 13 aprilie 2012, la o pedeapsă de 5 ani închisoare cu executare în regim de detenție, pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice în formă continuată, prevăzută de art. 248¹ din Codul penal din 1969 raportat la art. 248 din Codul penal din 1969 cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969, având în vedere că, în calitate de contabil-șef, și-a îndeplinit în mod defectuos sarcinile de serviciu, prin încălcarea unui act normativ care nu are putere de lege, iar prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, Curtea Constituțională, referindu-se la dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969, respectiv ale art. 297 alin. (1) din Codul penal, a constatat că sintagma „îndeplinește în mod defectuos”, este conformă cu legea fundamentală numai în măsura în care prin aceasta se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

De asemenea, Curtea de Apel a constatat că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă asupra chestiunii de drept, nici printr-un recurs în interesul legii, iar aceasta nu face în prezent obiectul unui asemenea recurs.

b) Tribunalul Brașov — Secția penală a constatat că sesizarea instanței supreme este admisibilă, fiind îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, întrucât a fost investit cu soluționarea Dosarului nr. 4.313/197/2017, în ultimă instanță [adică cu contestația formulată împotriva hotărârii de respingere ca nefondată a contestației la executare întemeiată pe dispozițiile art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală], iar soluționarea cauzei depinde de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul întrebării prealabile, în condițiile în care contestatorul a fost condamnat definitiv, la data de 8 iulie 2015, la o pedeapsă de 3 ani închisoare cu suspendare sub supraveghere a executării, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu prevăzute de art. 132 din Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 297 din Codul penal, art. 175 alin. (1) din Codul penal și art. 5 din Codul penal (art. 132 din Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 248¹ din Codul penal din 1969 și art. 248 din Codul penal din 1969), constând în îndeplinirea defectuoasă a sarcinilor trasate printr-o dispoziție a directorului general ce completa fișa postului și, ulterior, instanța de contencios constituțional statuând, prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, asupra constituționalității dispozițiilor art. 246 din Codul penal din 1969, respectiv art. 297 alin. (1) din Codul penal, a constatat că sintagma „îndeplinește un mod defectuos” este conformă cu legea fundamentală numai în măsura în care prin aceasta se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

Totodată, Tribunalul a constatat că instanța supremă nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă asupra chestiunii de drept, nici printr-un recurs în interesul legii, iar aceasta nu face în prezent obiectul unui asemenea recurs.

2. Cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizărilor

a) Curtea de Apel București — Secția I penală, făcând trimitere la cele statuate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală prin Decizia nr. 6 din 2017, precum și la deciziile nr. 110 din 4 aprilie 2017 și nr. 179 din 26 aprilie 2017, pronunțate de Secția penală din cadrul instanței supreme, a constatat că Decizia nr. 405 din 15.06.2016 a Curții Constituționale prin care a fost dezincriminată fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îndeplinește un act prin încălcarea unui act normativ care nu are putere de lege produce efecte și în cazul hotărârilor penale definitive, pe calea contestației prevăzute de art. 595 din Codul de procedură penală.

b) Tribunalul Brașov — Secția penală a arătat că sintagma „lege de dezincriminare” cuprinde toate situațiile care privesc atât dezincriminarea expresă, cât și cea tacită, întrucât ambele reprezintă voința legiuitorului, inclusiv în ipoteza în care, în termenul de 45 de zile prevăzut de art. 31 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu s-a intervenit pozitiv în vederea punerii legislației în acord cu deciziile Curții Constituționale.

Ca atare, instanța a concluzionat că sunt incidente dispozițiile art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală, având în vedere că legiuitorul nu a intervenit în termenul de 45 de zile de la publicarea Deciziei nr. 405 din 15 iunie 2016 a Curții Constituționale, o interpretare contrară conducând la o

situație discriminatorie între persoanele aflate în aceeași situație juridică, dar care au fost trimise în judecată în mod separat.

III. Dispozițiile legale suspuse interpretării

1. Codul penal

Art. 4 Aplicarea legii penale de dezincriminare

„Legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă. În acest caz, executarea pedepselor, a măsurilor educative și a măsurilor de siguranță, pronunțate în baza legii vechi, precum și toate consecințele penale ale hotărârilor judecătorești privitoare la aceste fapte încetează prin intrarea în vigoare a legii noi.”

2. Codul de procedură penală

Art. 595 Intervenirea unei legii penale noi

„(1) Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare sau a hotărârii prin care s-a aplicat o măsură educativă intervine o lege ce nu mai prevede ca infracțiune fapta pentru care s-a pronunțat condamnarea ori o lege care prevede o pedeapsă sau o măsură educativă mai ușoară decât cea care se execută ori urmează a se executa, instanța ia măsuri pentru aducerea la îndeplinire, după caz, a dispozițiilor art. 4 și 6 din Codul penal.”

Art. 598 Contestația la executare

„(1) Contestația împotriva executării hotărârii penale se poate face în următoarele cazuri: (...)

d) când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei.”

3. Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

„Art. 3. — (1) Dispozițiile art. 4 din Codul penal privind legea penală de dezincriminare sunt aplicabile și în situația în care o faptă determinată, comisă sub imperiul legii vechi, nu mai constituie infracțiune potrivit legii noi datorită modificării elementelor constitutive ale infracțiunii, inclusiv a forme de vinovăție, cerută de legea nouă pentru existența infracțiunii.

(2) Dispozițiile art. 4 din Codul penal nu se aplică în situația în care fapta este incriminată de legea nouă sau de o altă lege în vigoare, chiar sub o altă denumire.”

IV. Opiniile instanțelor judecătorești

Curțile de Apel Bacău, Cluj, Constanța, Iași, Pitești și Târgu Mureș nu au identificat hotărâri judecătorești prin care să se fi dezlegat problema de drept care face obiectul întrebărilor prealabile.

Cu toate acestea, Curtea de Apel Cluj, Constanța, Târgu Mureș, Tribunalul Cluj și instanțele arondate, Tribunalul Maramureș și judecătoriile Baia Mare, Măcin, Onești și Moinești au exprimat punctul de vedere conform căruia în conținutul sintagmei „lege de dezincriminare” trebuie avute în vedere și „situațiile în care legiuitorul nu a intervenit în cazul declarării neconstituționale a dispozițiilor unei prescripții normative”, sens în care s-a făcut referire și la Decizia nr. 6/2017 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în timp ce Curtea de Apel Pitești și Judecătoria Pașcani au arătat că asemenea ipoteze nu intră în sfera de cuprindere a acestei sintagme.

S-a mai arătat că dispozițiile art. 4 din Codul penal sunt incidente și în cazul faptelor comise de funcționari publici față de care au intervenit hotărâri definitive de condamnare, dacă s-a reținut că aceștia „nu au îndeplinit un act sau l-au îndeplinit prin încălcarea unui act normativ care nu are putere de lege”, având în vedere că prin decizia instanței de contencios constituțional a fost dezincriminate asemenea fapte.

La nivelul curților de Apel Alba Iulia, Brașov, București, Craiova, Galați, Oradea, Ploiești, Pitești, Suceava și Timișoara și al tribunalelor arondate au fost pronunțate hotărâri

judecătorești în legătură cu chestiunea de drept care formează obiectul celor două sesizări, acestea fiind înaintate Înaltei Curți.

S-a transmis de către curțile de apel Alba Iulia, Brașov, București — Secția I penală, Craiova, Timișoara, Suceava, Pitești, precum și de către tribunalele Hunedoara, Sibiu, București, Prahova, Timiș, Satu Mare că judecătorii au opinat în sensul că în conținutul sintagmei „lege de dezincriminare” nu trebuie avută în vedere Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 a Curții Constituționale, întrucât, pentru a fi în prezența unei dezincriminări conform art. 4 din Codul penal, este obligatoriu ca, după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, să intervină o lege care să nu mai prevadă ca infracțiune fapta pentru care s-a dispus soluția de condamnare, în condițiile în care hotărârea instanței de contencios constituțional este o decizie de interpretare prin intermediul căreia nu s-a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor care au făcut obiectul verificării conformității cu legea fundamentală.

De asemenea, s-a mai arătat că este inadmisibilă contestația la executare prin care se solicită reanalizarea pe fond a cauzelor în care s-au pronunțat hotărâri de condamnare definitive pentru a se constata dacă faptele imputate contestatorilor vizează încălcări ale unor dispoziții din legi sau ale unui act normativ inferior.

În sens contrar, curțile de Apel București — Secția I penală și Galați, tribunalele Brașov, Dolj, Covasna, Caraș-Severin, Prahova și Arad și judecătoriile Drobeta-Turnu Severin, Târgu Jiu, Câmpina, Mizil, Craiova, Odorheiu Secuiesc și Reșița au arătat că în conținutul sintagmei „lege de dezincriminare” intră și decizia instanței de contencios constituțional în condițiile în care legiuitorul nu a intervenit în termenul legal pentru a pune în acord norma de incriminare a infracțiunii de abuz în serviciu cu cele statuate de Curtea Constituțională.

Adoptarea acestei opinii se întemeiază pe concluzia că Decizia Curții Constituționale echivalează cu o lege de dezincriminare, cu consecințele ce decurg din reținerea incidenței art. 4 din Codul penal, mijlocul procesual prin care se poate constata acest lucru fiind contestația reglementată de art. 595 din Codul de procedură penală.

V. Opinia Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

a) Prin Adresa cu nr. 1.817/C/1.950/III-5/2017, s-a arătat că sintagma „lege” folosită în cuprinsul art. 4 din Codul penal trebuie interpretată în sens larg, prin includerea în sfera sa de aplicare și a deciziilor instanței de contencios constituțional care prin conținut și efecte produc consecințe similare legilor de dezincriminare și, ca atare, în cazul hotărârilor de condamnare rămase definitive, contestația întemeiată pe dispozițiile art. 595 din Codul de procedură penală constituie mijlocul procesual prin intermediul căruia poate fi invocată dezincriminarea, ca efect al unei hotărâri de admitere prin care Curtea Constituțională a constatat neconformitatea unei norme de incriminare cu legea fundamentală.

b) Prin Adresa nr. 1.880/C/2.052/111-5/2017, s-a comunicat opinia conform căreia „(...) conținutul sintagmei lege de dezincriminare din cuprinsul art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală cu referire la art. 4 din Codul penal include și deciziile Curții Constituționale prin care, admițându-se o excepție de neconstituționalitate, se restrânge sfera de incidență a unei dispoziții de incriminare, cum este cazul Deciziei nr. 405 din 15 iunie 2016”.

VI. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală

Prin Decizia nr. 18 din 27 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 930 din 18 noiembrie 2016, s-a stabilit că „în interpretarea dispozițiilor art. 280¹ din Legea nr. 31/1990, în ipoteza în care infracțiunea pentru care s-a început urmărirea penală, de la care s-a sustras inculpatul prin transmiterea fictivă a părților sociale, a fost dezincriminată, nu mai este îndeplinită una dintre condițiile de tipicitate pentru reținerea acestei infracțiuni”, reținându-se, în esență, că „atunci când fapta anterioară a fost dezincriminată, trăsătura tipicității nu este întrunită indiferent dacă dezincriminarea a operat ca efect al abrogării normei sau ca efect al admiterii unei excepții de neconstituționalitate și al constatării neconstituționalității normei”.

De asemenea, prin Decizia nr. 6 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 284 din 24 aprilie 2017, s-a statuat că „fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, a îndeplinit un act ori a participat la luarea unei decizii prin care s-a obținut, direct sau indirect, un folos patrimonial pentru o persoană cu care s-a aflat în raporturi comerciale intră sub incidența Deciziei Curții Constituționale nr. 603 din 6 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 noiembrie 2015, fiind dezincriminată, indiferent de data îndeplinirii actului ori a participării la luarea deciziei și indiferent de data raporturilor comerciale”, întrucât „neconstituționalitatea sintagmei — raporturi comerciale — din art. 301 alin. (1) din Codul penal, (...), are ca efect restrângerea conduitelor incriminate prin textul de lege, cu consecința excluderii din sfera ilicitului penal a variantei normative menționate”, având în vedere că „dezincriminarea operează retroactiv, indiferent de data săvârșirii faptei, atât în cazul în care privește toate variantele de incriminare, cât și în cazul în care privește o anumită variantă de incriminare”.

În cuprinsul Deciziei nr. 28 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 9 decembrie 2015, prin care a fost respinsă ca inadmisibilă sesizarea, s-a reținut că „din lectura încheierii prin care a fost învestită Înalta Curte cu întrebarea supusă dezbaterii, s-a observat că nu există probleme de interpretare a textului legal din partea completului Curții de Apel, acesta explicând problema de drept și apreciind, totodată, că este competent și în măsură să acorde o interpretare în acord cu practica constantă și doctrina în materie”.

Prin Decizia nr. 14 din 12 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 24 iunie 2015, s-a respins ca inadmisibilă sesizarea, întrucât „instanța de trimitere nu solicită interpretarea unor dispoziții legale *in abstracto*, ci analiza întrunirii elementelor constitutive ale unei infracțiuni într-o cauză concretă”.

VII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală

În considerentele Deciziei nr. 110/A din 4 aprilie 2017, s-a reținut că „după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, contestația întemeiată pe dispozițiile art. 595 din Codul de procedură penală constituie un mijloc procesual prin care poate fi invocată dezincriminarea, ca efect al unei decizii a Curții Constituționale de admitere a excepției de neconstituționalitate privind norma de incriminare. În consecință, incidența Deciziei Curții Constituționale nr. 405/2016 — în sensul verificării existenței ori a inexistenței încălcării unei legi, ordonanțe sau ordonanțe de urgență — poate fi examinată în procedura

reglementată în dispozițiile art. 595 din Codul de procedură penală”.

Pe de altă parte, prin Decizia nr. 525 din 18 mai 2017, s-a arătat că „Decizia nr. 405/2016 a Curții Constituționale nu este una de dezincriminare, ci de interpretare pe viitor a textului incriminator pentru fapte de abuz în serviciu” și, prin raportare la prevederile art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, „această decizie de interpretare nu poate fi considerată o lege penală mai favorabilă care să fie aplicată retroactiv”.

VIII. Jurisprudența relevantă a Curții Constituționale

Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, prin care s-a decis că „dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma «îndeplinește în mod defectuos» din cuprinsul acestora se înțelege «îndeplinește prin încălcarea legii».

[...] dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție prin faptul că permit configurarea elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin activitatea altor organe, altele decât Parlament — prin adoptarea legii, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție —, sau Guvern — prin adoptarea de ordonanțe și ordonanțe de urgență, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție. Astfel, Curtea constată că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma «îndeplinește în mod defectuos» din cuprinsul acestora se înțelege «îndeplinește prin încălcarea legii».

[...] analiza existenței infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, trebuie să se raporteze la dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal astfel cum acestea au fost reconfigurate prin prezenta decizie, dispoziția respectivă fiind o normă incompletă.”

IX. Opiniile specialiștilor consultați

Prin Adresa din 22 august 2017, Facultatea de Drept din cadrul Universității București, făcând trimitere la caracterul obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale, a arătat că acestea au putere de lege, motiv pentru care, în dreptul penal substanțial, pot crea situații tranzitorii, în care se pune problema legii penale mai favorabile sau a dezincriminării și, ca atare, principiile și dispozițiile din Codul penal care guvernează aceste instituții se aplică la fel ca în cazul existenței unei legi mai blânde sau a unei legi de dezincriminare.

De asemenea, s-a mai opinat că în conținutul sintagmei lege de dezincriminare sunt avute în vedere și situațiile în care legiuitorul nu a intervenit după declararea neconstituționalității dispozițiilor unei prescripții normative, cum este cazul art. 246 din Codul penal din 1968, respectiv al art. 297 din Codul penal cu referire la art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Facultatea de Drept și Științe Administrative din cadrul Universității de Vest din Timișoara a exprimat punctul de vedere potrivit căruia „în conținutul sintagmei lege de dezincriminare prevăzută de art. 4 din Codul penal nu poate fi inclusă o decizie interpretativă a Curții Constituționale, chiar dacă, prin interpretarea restrictivă impusă, nu mai sunt întrunite elementele de tipicitate ale infracțiunii, motiv pentru care este inadmisibilă invocarea pe calea contestației la executare a dezincriminării

faptei, decizia de interpretare având efecte doar pentru viitor conform art. 147 alin. (4) din Constituție”.

Prin Adresa nr. 475 din 25 iulie 2017, Direcția legislație, studii, documentare și informare juridică a instanței supreme a precizat că „în interpretarea art. 1 din Codul penal, art. 4 din Codul penal și art. 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, dispozițiile art. 595 din Codul de procedură penală sunt incidente în cazul dezincriminării, indiferent dacă dezincriminarea se realizează prin abrogarea normei de incriminare sau prin modificarea normei de incriminare, în sensul restrângerii sferei de aplicare a acesteia ori prin constatarea neconstituționalității unei variante de incriminare sau prin admiterea unei excepții de neconstituționalitate, care are ca efect reconfigurarea normei de incriminare, în sensul restrângerii sferei de aplicare a acesteia”.

X. Raportul asupra chestiunilor de drept

În cuprinsul raportului s-a concluzionat că declararea neconstituționalității unei norme de incriminare are ca efect dezincriminarea variantei vizate de instanța de contencios constituțional și, ca atare, devin incidente dispozițiile art. 4 din Codul penal în ceea ce privește hotărârile definitive de condamnare pentru fapte ce au fost scoase, retroactiv, din sfera ilicitului penal, prin decizii de admitere ale Curții Constituționale.

În aceste condiții, s-a constatat că mijlocul procedural prin care se dă eficiență dispozițiilor art. 4 din Codul penal este cel prevăzut de art. 595 din Codul de procedură penală.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizările în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept ce se solicită, reține următoarele:

Legiuitorul, reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, a stabilit în art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea anumitor categorii de instanțe, investite cu soluționarea unei cauze în ultimă instanță, care constată, în cursul judecății, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia nu s-a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să se adreseze Înaltei Curți pentru a obține rezolvarea de principiu a respectivei probleme de drept.

Drept urmare, pentru ca o asemenea sesizare să fie admisibilă trebuie îndeplinite cumulativ mai multe cerințe, și anume să existe o cauză în curs de judecată aflată în ultimul grad de jurisdicție, pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute de articolul anterior menționat, soluționarea pe fond a acesteia să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul investiției, problema de drept să nu fi fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă în prezent obiectul unui recurs în interesul legii.

În speță este îndeplinită condiția privind existența unei cauze pendinte aflate în ultimul grad de jurisdicție, atât Curtea de Apel București — Secția I penală, cât și Tribunalul Brașov — Secția penală, fiind investite în dosarele nr. 219/98/2017, respectiv nr. 4.313/197/2017, cu soluționarea contestațiilor declarate de contestatorii condamnați împotriva sentințelor penale

pronunțate, în primă instanță, de către instanțele ierarhic inferioare.

Totodată, problema de drept cu care a fost sesizată instanța supremă nu a primit încă o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs (adresele nr. 1.817/C/1.950/III-5/2017 și nr. 1.880/C/2.052/111-5/2017 ale procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție).

În ceea ce privește existența unei probleme de drept de lămurire căreia depinde soluționarea pe fond a contestațiilor la executare ce fac obiectul dosarelor înregistrate pe rolul celor două instanțe se observă că această cerință nu este îndeplinită, motiv pentru care sesizările adresate Înaltei Curți sunt inadmisibile.

Astfel, este de menționat că, prin Decizia nr. 28 din 29 octombrie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală — recunoscând dreptul suveran al instanțelor de a aprecia asupra sesizării cu o întrebare prealabilă, întrucât aceasta se impune atunci când se constată că, la procesul deliberativ, există o greutate în interpretarea normelor de drept — a respins ca inadmisibilă sesizarea, având în vedere că „din lectura încheierii prin care a fost investită Înalta Curte cu întrebarea supusă dezbaterei, s-a observat că nu există probleme de interpretare a textului legal din partea completului Curții de Apel, în condițiile în care a explicat problema de drept, apreciind, totodată, că este competent și în măsură să acorde o interpretarea în acord cu practica constantă și doctrina în materie”.

În prezenta cauză, din modul de formulare a întrebărilor, dar și din argumentele prezentate în susținerea propriilor puncte de vedere, inclusiv prin indicarea jurisprudenței constante a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, respectiv deciziile nr. 18 din 27 septembrie 2016 și nr. 6 din 28 februarie 2017, rezultă că instanțele de trimitere nu au avut în realitate dificultăți de interpretare a dispozițiilor de drept penal substanțial și procesual invocate, precum și de identificare a efectelor ce decurg din Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 a Curții Constituționale, care să necesite intervenția instanței supreme, în condițiile procedurii reglementate de art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală.

În acest context, se constată că, atât Curtea de Apel București, cât și Tribunalul Brașov au urmărit de la Înalta Curte de Casație și Justiție o confirmare a soluțiilor ce se prefigurează în cauzele cu care au fost investite, și nu o dezlegare a unei probleme de drept ce impune apelarea la mecanismul de asigurare a unei practici judiciare unitare, prin pronunțarea unei hotărâri prealabile obligatorii, de la momentul publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, pentru toate instanțele.

Or, procedura pronunțării unei asemenea hotărâri este condiționată, printre altele, așa cum s-a arătat anterior, de existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea cauzei în care s-a dispus sesizarea, nefiind permis a se apela la acest mijloc legal în scopul de a primi de la instanța supremă rezolvarea în concret a speței.

Astfel, este necesar ca sesizarea să tindă la interpretarea, *in abstracto*, a unor dispoziții legale determinate, iar nu la rezolvarea implicită a unor chestiuni ce țin de particularitățile fondului speței, în acest sens exprimându-se Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin Decizia nr. 14 din 12 mai 2015.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 475 și 477 din Codul de procedură penală, se vor respinge ca inadmisibile sesizările formulate de Curtea de Apel București — Secția I penală în Dosarul nr. 219/98/2017 și de Tribunalul Brașov — Secția penală în Dosarul nr. 4.313/197/2017.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,

În numele legii,

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Curtea de Apel București — Secția I penală în Dosarul nr. 219/98/2017 și de Tribunalul Brașov — Secția penală în Dosarul nr. 4.313/197/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept: „în interpretarea art. 4 din Codul penal, dacă intră sub incidența Deciziei Curții Constituționale nr. 405 din 15.06.2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016 [prin care s-a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma «îndeplinește în mod defectuos» din cuprinsul acestora se înțelege «îndeplinește prin încălcarea legii»], fiind dezincriminată fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îndeplinește prin încălcarea unui act normativ care nu are putere de lege, în situația în care acest lucru este constatat printr-o hotărâre penală definitivă”, respectiv: „dacă, în conținutul sintagmei «lege de dezincriminare» sunt avute în vedere și situațiile în care legiuitorul nu a intervenit în cazul declarării neconstituționale a dispozițiilor unei prescripții normative, cum este cazul în speță al art. 246 din Codul penal din 1969, respectiv art. 297 din Codul penal cu referire la art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare.”

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 23 noiembrie 2017.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE
ȘI JUSTIȚIE
judecător **MIRELA SORINA POPESCU**

Magistrat-asistent,
Andreea Daniela Cavaropol

★

RECTIFICĂRI

În cuprinsul Legii nr. 79/2018 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2017 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 28 martie 2018, se face următoarea rectificare:

— la art. I pct. 23¹² (cu referire la textul propus), în loc de: „... al Agenției Naționale pentru Reformă Fiscală și ...” se va citi: „... al Agenției Naționale de Administrare Fiscală și ...”.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

